

„Овако је то било“, Бранко Стевановић
Камионски тројац

Када сам баш био мали по цео дан сам возио камионе. Од једног до другог краја собе. Били су пластични, неки црвени, други жути, па и сиви. Имали су велике приколице у које сам ја товарио шта стигнем.

Како сам растао и камиони су били све већи. Деда ми је купио велики ђубретарац. Са њим је била права забава. Пунио сам канте, празнио смеће. Могао сам и да седнем на њега. Стигао је касније и ватрогасни камион и дизалица. Из једног сам прскао воду, другим дизао ствари, а трећим превозио. Соба је увек била пуна играчака, али су још три обележиле моје детињство. Зелени плишани Жабац Жарко, мали крпени Другар и велики воз на даљинско управљање.

Сада схватам да се годинама нисам играо са њима. Камиони су паркирани испод степеништа, на плацу. Жабац и Другар су на врху полице. Возови су спаковани на тераси. Ја се најчешће играм лоптом или телефоном. Мојим играчкама скоро да је као Лели, Сими, Холбаху и Теду у „Таванској причи“. Растужило ме је колико они чезну за Жиком. Чекају годинама на прашњавом тавану да их се сети. Срећом их је нашао његов син. С њим ће вероватно кренути у нове игре.

Нисам сигуран шта ја да радим. Од најдражих играчака ми је још тешко да се одвојим. Кад размислим, са возом и даље могу да се играм. Камионски тројац никад не бих могао да дам. Жапца Жарка и Другара узмем понекад. Можда их и ја сачуван за следећу генерацију. Мада, ко зна хоће ли њима ишта значити!? Какве ли ће бити њихове играчке?